

[Albrechtsen]

Når det overhovedet har været muligt at undgå en intervention, skyldes det flere ting. Det skyldes, at det er blevet klart demonstreret, at sandiniststyret har opbakning i en meget stor del af befolkningen i Nicaragua. Det viste jo også valget i Nicaragua. Og Nicaragua har vist USA, at en intervention ville blive en meget blodig og frygtelig sag, som endnu en gang ville få blodet til at drive ned ad Stars and Stripes. Det skyldes også, at en stor del af den amerikanske befolkning med rette har været bekymret for at blive inddraget i en ny Vietnamkrig, og det skyldes, at USAs præsident i denne sag ikke har kunnet overbevise USAs befolkning om, at et land med 2 millioner fattige indbyggere alvorligt kunne true USAs sikkerhed.

Endelig – og det er jo af særlig interesse for debatten i dag – skyldes det også den europæiske holdning. Vesteuropa har jo klart tilkendegivet, at man ikke vil se med milde øjne på en intervention. Den vesteuropæiske opinion, tror jeg, har spillet en stor rolle, og det er selvfølgelig også her, at en af vores vigtigste opgaver fortsat ligger, når vi i dag diskuterer, hvordan freden kan sikres i Mellemamerika. Det, vesteuropæerne kan gøre, er at udbygge de politiske bestræbelser, udbygge det økonomiske samarbejde, yde bistand til genopbygning af økonomien i Nicaragua, til løsning af flygtningeproblemerne osv., sige klart nej til alle de trusler om stormagtsindgreb i området, som findes, kræve menneskerettigheder og demokratiske rettigheder respekteret i hele Mellemamerika. Det er nogle af de ting, som vi kan gøre, og som vi skal gøre.

Flere har været inde på menneskerettighedssituationen, som i hele Mellemamerika er uhyre utilfredsstillende. Et af de steder, hvor det står bedst til, er i Nicaragua, som flere ordførere allerede har været inde på. Selv om undtagelsestilstanden afgjort er et skridt i den forkerte retning, selv om den forhåbentlig snart kan ophæves igen, så er tilstanden bedre i Nicaragua end i langt de fleste mellemamerikanske og for den sags skyld latinamerikanske lande.

Værst står det faktisk til i de lande, hvor CIA og konsorter har den reelle magt. Det er i lande som El Salvador og Guatemala. I Guatemala foregår der tvangsforflytninger og oprettelse af strategiske landsbyer, en systematiseret militarisering af samfundet ved

hjælp af vold og terror. I El Salvador bruger man også luftbombardementer mod befolkningen og imod de områder, som guerillaerne kontrollerer. Man bruger de metoder, som USA udviklede under Vietnamkrigen.

Så er der nogle, der har været inde på situationen i Costa Rica. Jeg synes nok, at især udenrigsministeren kom let hen over nogle af de problemer, som tilsyneladende er ved at opstå, og det forhold, at det også ser ud til her at skulle lykkes for USA at få opbygget en lokal afdeling af det CIA-kontrollerede, typisk latinamerikanske militærvæsen. Jeg håber ikke, det kommer til at gå sådan, men desværre er der altså meget, der tyder på, at også Costa Rica er ved at sælge sin sjæl til CIA.

Hvis USAs politik i Mellemamerika får lov til at fortsætte, vil der ske det, at de reaktionære styrers undertrykkelse vil øges systematisk, i takt med at gældskrisen forværres. De fleste af landene i området, med Mexico i spidsen, befinder sig i en stadig mere håbløs gældskrise og deraf følgende indre social og økonomisk opløsning. USA og magthaverne, dvs. de store amerikanske selskaber og de lokale borgerskaber, godsejere og militærfolk, har én og kun én løsning på den voksende gældskrise, og den løsning hedder simpelt hen, at befolkningen, bønderne og arbejderne, skal betale. De skal tvinges til at betale prisen gennem enorme afsavn, for at de amerikanske bankers og selskabers problemer kan blive løst. Hvis de ikke vil betale prisen med det gode, f.eks. gennem skatteopkrævning, så er svaret: militære midler, militære metoder. Det er USAs og den amerikanske storfinsans' tilbud til den latinamerikanske befolkning, og det er et tilbud, som faktisk de fleste latinamerikanske lande er blevet opmærksom på at det er nødvendigt at sige nej til.

Hvad kan vi gøre her i Danmark? Jeg synes, at det dagsordensforslag, som er fremsat i dag af socialdemokratiet og det radikale venstre, er et rimelig godt bidrag til at udtrykke, hvad man fra dansk side kan gøre. Heri understreges en række af de ting, som allerede i nogen grad er gjort, og så opfordres der til en videreudvikling af den politik. Derfor kan VS stemme for den dagsorden, som er foreslået af socialdemokratiet og de radikale.